

ACCIO

Setmanari d'Esquerra Republicana

Portantveu del Centre Republicà Català

Redacció i Administració: Francesc Layret, 21

ANY XV

BADALONA. 23 DESEMBRE DE 1933

NÚM. 658

Advertiments i símptomes

Missió de les esquerres

Un simple gest de «valent» ha bastat per concitar totes les dretes de la Cambra en una solidaritat d'aplaudiments i d'entusiasme. Aplaudiren com un sol home la pinxeria del fill d'aquell pobre general que pensà que Espanya era una caserna. Es de notar la coincidència en uns moments que una part de les dretes semblava cercar posicions conciliatòries dintre del règim.

Però no cal enganyar-se. No hi ha ni pot haver-hi tal conciliació. Es sensible, potser, però és així. Hem insistit reiteradament en aquestes pàgines. Hem acusat el senyor Lerroux del gran error que ha de portar-lo al desastre o a la traïció. No tardarem a constatar la nostra raó.

Mentrestant, en el curs agitat i tèrbol dels esdeveniments que van succeint-se, ha de restar per a les esquerres republicanes una viva, tremenda lliçó: la d'un front comú de la democràcia republicana per a defensar-nos de l'enemic de tots i per acudir a la lluita contra el feixisme i la reacció. El senyor Azàña ha vist clara, en aquestes recents declaracions, la missió de les esquerres i l'eficàcia de l'obra a realitzar; el front únic que resisteixi i liquidi l'allau reaccionària.

El primer incident greu que es produeix a la Cambra—pròleg dels que s'hi produiran inevitablement—és el primer avis terminant del que ha d'ésser tàctica de les forces democràtiques. Una brutalitat del senyoret Primo de Rivera—que deu pensar que això és cosa de flamenqueria—ha reunit al seu entorn totes les dretes. Tot d'una, en el moment passional, les espases dels «cavallers» del senyor Lerroux posen la punta, sense distinció, al pit dels diputats d'esquerra. Són la «Ceda», els agraris, «Renovació», tots. Perden el cap quan un home de la clara significació de Prieto aixeca una veu d'a-

cusació contra el passat. Salten, impulsades del mateix ressort, en defensa del que porten a la massa de la sang i subratllen amb un aplaudiment ostentatori la xuleria del senyoret de bar americana. Són ells, tots ells, des de Gil Robles a Albinyana, des de Velasco al compte Valledano. Els d'ahir i els de sempre, empesos del mateix odi, investits per la mateixa representació, llançats per la mateixa ignominia.

Si el fet de l'incident té una importància relativa—digna del menys-preu, més que d'ira—, la conseqüència imprevista de l'incident té una importància excepcional, que no pot passar desaperebada a la sensibilitat de les esquerres republicanes.

Abocats ja en una pendent tràgica, en aquesta hora greu només hi ha una posició d'eficàcia: la de reconstruir un front queaturi l'allau, que, a la llarga, constituiria el desastre del règim i la liquidació del seu esperit. Davant la realitat, no seran frases ni estridències esporàdiques les que modifiquin la situació. No. El que cal és una acció serena i coordinada de forces democràtiques, capaç d'aguantar pam a pam el terreny perdut en diferències i en capdillismes.

L'avenir del règim serà el que sigui l'organització de la democràcia republicana, i el sentit d'abnegació, de sacrifici i de desinterès que sàpiguen posar en la lluita.

(De «La Humanitat»)

El venerable President de la Generalitat ha tingut d'ésser operat per causa d'una gran malaltia. En la nostra visita d'ahir ens informaren que segueix el curs normal i que tot fa esperar un prompte restabliment.

Així ho desitgem per bé de Catalunya i de la República.

Una representació del nostre Centre ha acudit diàriament a informar-se de l'estat de l'il lustre malalt.